

Igehirdetés, 2020. május 3. * Anyák napja * Görözdi Zsolt

Köszöntés: „Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ. Az ÚR a te őriződ, az ÚR a te oltalmad jobb kezéd felől. Az ÚR megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőriz az ÚR jártodban-keltedben, most és mindenkor.” 121. Zsoltár

Imádság:

Mennyei Istenünk!

Köszönjük, hogy nincs végünk. Örök rendelésedben, akaratodban a mi életünk is benne foglaltatik. Köszönjük az ajándékaidat. A szabadulásunk örömhírét, s azt is, amikor erősítettél, a gyászban, fájdalmak között.

Köszönjük, hogy ez a gyülekezete is benne van a Te akaratodban. Te éltetsz, vezetsz. Megáldod munkánkat.

Alázattal kell, megállunk és bűnvallást tennünk. Bocsásd meg a hűtlenségünket, ha nem becsültük eléggé az ajándékaidat, ha hozzád méltatlanul éltünk! Számba sem tudtuk venni áldásaidat, s értékelni, megbecsülni azokat sokszor nem voltunk bölcsek és alázatosak.

Bocsásd meg, ha nem tudtunk a Tőled megtapasztalt csodák nyomán felfelé tekinteni, az odafelvalókkal törődni.

Mindezek ellenére, Jézus Krisztusért kérünk, fogadj el bennünket.

A Szavadat tedd áldottá, Te magad tudatosítsd bennünk a jóságodat, hogy hálára induljunk.

Szentlelkeddel légy közöttünk és bennünk, hogy ez által mi is közelebb kerüljünk hozzád. Ámen.

Alapige

Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot. Miért csüggedsz el, lelkem, miért

háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért! Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről. Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez. Ezt mondom Istenemnek, köszálamnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek! Zsolt 42.

Vágyakozás Isten után

Kedves Testvérek!

Egy második világháborúbéli haláltáborban három, jogi ügyekben jártas rabbi elhatározta, hogy lefolytat egy bírósági tárgyalást, Isten ellen. Egyikük vádolta Őt a népét ért szenvedésekért, a be nem teljesített ígéreteiért, másikuk ügyvédként védte a Teremtőt, az Írás alapján. Már hajnalodott, amikor a hosszúra nyúlt per végén a harmadik rabbi, mint bíró bűnösnek találta a „vádlottat“. Ekkor feltekintett az égboltra, s azt mondta: reggelre jár. Itt az ideje a reggeli imának. Imádkozzunk Istenünkhöz.

Sokszor vagyunk mi is ilyen furcsa helyzetben: elcsüggedünk, tehetetlen dühünkben, még Isten ellen is lázadozunk, vádaskodunk, mégis: a bajban Hozzá jutunk, Hozzá fordulunk.

A zsoltáros is szenvedései közepette jajong, panaszkodik, mégis: helyzetét csakis Istenben és akaratóban értelmezi s minden körülmények között Őhöz fordul.

Az ilyen lelki gyötrődés számunkra sem lehet ismeretlen.

Mai igerészünkben a vágyakozás fájdalmas hangja hallatszik. Isten utáni vágyunk elemi erővel tör fel. Hasonló ez ahhoz, mint amikor a szarvas víz után liheg. A szomjat csak víz olthatja. A Mindenható utáni vágyunkat pedig csak az Ő közelsége olthatja. Ő, aki nemcsak felüdülés, hanem maga az élet.

Ha nem érezzük Őt közelinek, a minket érő nehézségek különösen sújtanak bennünket. Egyedül, Nélküle kibírhatatlan a teher. Ha közelinek érezzük Őt, nincs baj. Ha távolinak, valósággal elárvulunk.

A zsoltáros valamiféle száműzetésben, vagy menekülésben vágyik Teremtője közelségére, s oda, azok közé, ahol ezt a közelség érzését átélte. Ezért szeretne újra a

tömeggel együtt vonulni a templomba, az Úr elé járulni, ismét meglátni az Ő arcát, megmutatkozni előtte (a héber kifejezés a templomba való ünnepi belépésre utal). Felrémlik előtte a régi dicsőség: tömött sorokban vonultak, ujjongás, hálaének közepette.

Mindebből mostanra csupán az emlékezés maradt. S ha csak emlékezünk Istenre, a jelenben pedig azt kell konstatálnunk, hogy távoli emlék az istenélményünk, akkor az életünk olyan, mint a dűledező fal és a bedőlt kerítés (Zsolt 62.), gazdátlan, kilátástalan, jövőkép-nélküli. Most nincs ujjongás. Nehéz pillanatok ezek mindig, mindenkinek egyformán azok, amikor nem érezzük, hogy Isten megszólítható, mert el vagyunk Tőle zárva.

A zsoltáros attól szenved, s az ember általában attól szenved, hogy Istentől el van zárva. Nem érheti el Őt. Nem érzi, hogy közel van, hogy megszólítható lenne. Számunkra kevés ennél szörnyűbb helyzet adódik.

Kétségbeejtő lelki állapot. Nem is az a baj, hogy Őt nem ismerjük, hanem az, hogy a Megismert számunkra láthatatlanná válik. Nem Isten létezésében kételkedik a szenvedő, hanem fájlalja az elhagyatottságát.

Mivel a zsoltáros a templomban tapasztalta meg ezt a közelséget, ezért vágyik oda vissza. Felrémlik a dicső múlt, de csak, mint egy múltó álom.

Nincs lehetőségünk arra, hogy megváltott életünket Istennel és embertársainkkal együtt éljük. Elvágva Istentől és társainktól csak a vágyakozás jut osztályrészül. Nincs kiút, csak kiúttalanság. Csupán a helyzet konstatálása. „Elfeledkeztél rólam!”- csak vádoljuk a Mindenhatót.

Éppen elég a magunk baja, s ezen felül a környezetünktől is szenvedünk. Fájdalmas a konfrontáció a „külvilággal“, a számonkérés nyomán: „hol van most Istened? Mi haszna a hitednek?” Ironikusan, sőt, cinikusan szól a kihívás. „Mire képes most, mire jó az ártalmatlan, hatástalan Istened? Elfeledkezett rólad!” Látva a szükséget, ínséget, azt mondják: hol az Istened, mire való Ő, mire jó, amikor téged is ugyanazok a csapások érnek, mire jó az Isten itt még? S néha magunk is ilyen kérdések kísértésébe eshetünk. S lassan, de biztosan ez a kívülről jövő provokáció a belső kételyünké válhat, sebezhető pontunkká. Mi is hajlamosak lehetünk átvenni a külvilág megjegyzését, gúnyolódását.

A magunkba zártság állapota, helyzete ez. Önmagamat kérdezem, „s csak magamhoz jutok vissza”. Tudjuk ugyan, hogy Isten az Ő útjain velünk van, de fáj, hogy a mi útjainkon nem kísér bennünket. Mintha az ima visszahullana, dialógus helyett csak monológba fulladunk. Isten nem szólítható meg, csak szavakban, emlékekben van jelen. Csak az ígéletben. Ez a „csak“ hallatszik ki itt is.

Mi hát a fogódzónk? A zsoltár sem ad semmilyen utasítást, receptet. Isten nem kínál a kivárára szabott időszakban a zsoltárosnak könnyű megoldást.

A megváltás felszabadultsága nem mindig hozza magával a megoldás örömét. Nincs recept, nem érkezik válasz, sem utasítás. Ám a zsoltáros egyvalamit mégis kimond: minden körülmény között tudom, hogy az életem csak Istenben, az Ő akaratában képzelhető el. Bármilyen történjék velem, legyen a legnagyobb mélységben, a legkétségbeesettebb állapotban, akkor sem vagyok a magam és nem vagyok a magamé. S ebben nyerhet értelmet az Isten utáni vágyakozásunk. A biztatásban, hogy csakis Ő van mindenben. Ez az igazi lelki alap. Nemcsak a megállapítás jut osztályrészül, „szétnéz, okos fejével biccent, nem remél“ (József A), hanem a várakozás, a várakozás reménye és az, hogy minden körülmények között, még akkor is, amikor nem látom a szabadítást, csak remélem, helytálok. Ezért vallhatjuk meg mi is: csakis Ő van mindenben. Csak Benne csendesül el lelkem. Hozzá vágyakozom, ezért bízzál Benne, még hálát adsz a szabadításáért.

A vágyakozásban a várakozás hite szükséges. Készülni lehet arra az időre, amikor Istent dicsérni is képesek leszünk, vagy alkalmunk lesz, s hálát adhatunk a szabadításért. A vágyakozás zsoltára a várakozásban lehet a vigasztaló zsoltár. Enélkül a lemondás, kilátástalanság, kétségbeesés zsoltára marad. „Bízzál a szabadító Istenben, mert Tőle jöhet szabadítás”. A szentíró ezt fenntartja, mintha tartalékban, de reálisan számolva vele. Jó lenne így vágyakozni. Ilyen elemi erejű elszántsággal, ragaszkodással, hűséggel. Ilyen boldog ráhagyatkozással.

S nem kevés marad: a remény, hogy Isten képes megváltoztatni a dolgok menetét. Hinni a pillanatban, amikor újra valósággá válhat a vágyunk. Amikor az Ő kegyelmét megízleljük, eltelhetünk vele. Új éneket ad szánkba az úr, nem panaszszoltárt. Olyan időszakot enged, amikor dicsérjük Őt.

Nem azért, mert ez a dolgok rendje, mert „minden sötét éjnek úgyis világos vége van“, még kevésbé azért, mert „akárhogy sír is az ember, a végén csak kifújja az orrát“, hanem azért, mert Isten Isten marad s Ő adhat szabadítást. Az „új éneket“ ezért remélhetjük, amint azt is, hogy megérhetjük szabadítását, s az általunk is hirdettetik.

Ahogy a három rabbi a koncentrációs táborban tette. Csüggedve, mégis várva, elismerve Isten mindenhatóságát.

Szükségünk van arra, hogy ilyen erős bizalommal, ragaszkodással, hűséggel, ráhagyatkozással forduljunk Urunkhoz. Neveljen az Isten, hogy ez az olthatatlan vágykeresésre sarkalljon, s neveljen, hogy az életünket mindig Őbenne lássuk meg - minden körülmények között. Ámen.

Imádkozzunk!

Mennyei Istenünk! Köszönjük a megtartatást, a gondviselést, hogy törődsz velünk, nem hagysz elveszni.

Köszönjük, hogy a szeretetedből mindent odaadtál Jézus krisztusban értünk. Semmit nem mértél szűken felénk, semmilyen ajándékot nem tartottál vissza. A mennyei világ minden lelki áldásával megajándékozol.

Te vagy az oltalmazónk. Erősíts meg a hitben a következő napokban is. Igazságod tiszta fényével világosíts meg minket. Uralkodj gondolatainkon, s mi is jussunk minél több téged tisztelő, téged dicsérő gondolatra, szándékra, indulatra, cselekedetre. Add, hogy felismerhessünk, szerethessünk Téged.

Újíts meg bennünket, hogy egyre inkább színről színre lássunk Téged.

Szentlelked által naponként téríts magadhoz, áraszd ki testi és lelki áldásaidat, hogy örvendezhessünk Benned.

Áldd meg gyülekezetünket, népünket, nemzetünket.

Áldd meg az édesanyákat!

Áldd meg azokat, akik nehéz szolgálatot vállalnak, akik mások megmaradásáért, gyógyulásáért küzdenek.

Segítsd meg a szenvedőket, a betegeket. Adj testi és lelki erőt mindannak az elhordozásához, ami vár ránk. Tőled várjuk a gyógyulást.

Az Úr Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg! Ámen.

Úri imádság

Áldás

Békesség legyen mindnyájatoknak és szeretet, hittel együtt, az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust! Ámen.